



Mikko Haaksluoto

**SATEENKAAREN  
VARJOSSA**





© 2026 Mikko Haaksluoto

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie  
12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,  
22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-5356-9

**Mikko Haaksluoto**

**SATEENKAAREN VARJOSSA**

**Romaani**

**1991**

Ei hän juuri koskaan bileissä käynyt, vaikka vanhemmat eivät sen kummemmin hänen peräänsä enää katsoneet peruskoulun päättymisen jälkeen. Itse asiassa se meni enemmän niin, että toisinaan vanhemmat melkeinpä tyrkkivät häntä osallistumaan toisten nuorten rien-toihin. Näin teki etenkin äiti.

— Kävisit Harri joskus muuvallakkii kun kirjastossa ja uimahallissa. Onhan elämässä oltava muutakii sisältöä kun koulun käyminen ja shakin pelloominen. Tuossa iässä etennii.

Mutta ei hän osannut oikein mihinkään menomestaan lähteä. Hän kun oli vähän sellainen nörttipoika ja kotikissa. Siihen tyyliin se oli hänen kohdallaan mennyt jo alaluokilta lähtien. Koulu oli täynnä hyvän päivän tuttuja, joitten kanssa hän saattoi kyllä heittää harmitonta läppää opettajista ja maailman menosta tai puhua seuraavista kokeista, mutta eivätpä nämä kontaktit sen syvällisempään ystävyyteen johtaneet.

Harri oli yksinäinen poika. Ei hänessä kai mitään vikaa ollut, mutta silti jotain oli pielessä. Tai siltä se ainakin hänestä itsestään tuntui.

## II

Lukion käyminen sujui hänellä aluksi ihan mukavasti. Koskaan hän ei ollut kärkipäässä, mutta toisaalta hänellä ei ollut ikinä suoranaisia vaikeuksia saada minkään oppiaineen kursseja läpi.

Yleensä samaan ikäluokkaan kuuluvat tyttöset tuntuivat olevan enemmän kiinnostuneita sellaisista rajummista ja vähän vanhemmista pojista. Jos pojalla oli jo ajokortti ja hän oli hyvä suustaan, se oli ilman muuta plussaa seuranhakumarkkinoilla. Vielä paremmassa etulyöntiasemassa kundi oli, jos hänellä oli jo oma auto tai moottoripyörä.

Harrilla ei ollut mitään näistä ulkoisista avuista, hintelä kropakin hänellä oli, eikä hänen ulkonäössään ollut kai muutenkaan mitään mainitsemisen arvoista. Tästä kaikesta johtuen hän oli jotenkin luonnostaan aina jäänyt enemmän tai vähemmän alakynteen lähestymisissään vastakkaiseen sukupuoleen. Aivan kuin se olisi iskostettu hänen sisimpäänsä jo varhaisvuosina, että turhaa oli hänen kaltaisensa ruipelon rillipään mitään yrittää, koska tyhjänhän sai pyytämättäkin.

Toisaalta oli tietenkin turvallista olla vain muuan näkymätön oppilas Savonlinnan lyseon lukiossa. Suuret keskinkertaisuudet eivät ainakaan yleensä päätyneet yhdenkään opettajan silmätikuksi, eikä heitä valittu ensimmäisinä mihinkään edustustehtäviin, oppilaskuntiin tai vastaaviin. Keskitasolla sai olla rauhassa.

Siksi oli hyvin yllättävää, kun luokkatoveri Sari alkoi osoittaa Harria kohtaan selkeää kiinnostusta ensimmäisen luokan kevätlukukaudella.

Se oli niin poikkeuksellista, ettei hän alussa voinut sitä missään määrin todeksi uskoa. Kuka tyttö nyt rillipäisestä hentorakenteisesta pojasta saattoi olla kiinnostunut? Jospa Sari vain pelleili hänen kustannuksellaan, antoi jotain ymmärtää jotain ja sitten pakeni, jos hän iski syöttiin kiinni?

Koska Sari sattui vielä olemaan ihan hehkeän ja vetävän näköinen blondimimmi, asiaa oli vielä vaikeampaa uskoa. Vasta kun toiset pojat alkoivat vihjailla siihen suuntaan, Harri antoi ajatukselle jonkinlaisen mahdollisuuden. Että ei kai Sari aivan sattumalta juuri häntä välitunnilla lumipalloilla viskellyt tai ruokajonossa hymyillen katsellut.

Niin epävarma hän oli itsestään. Hormonit kyllä jylläsivät kiiwaasti nuoren miehenalun sisimmässä, mutta rohkeutta ja itseluottamusta ei ollut nimeksikään. Kaiken ahdistuksensa keskellä Harri ei tietenkään osannut nähdä, että moni muu ikätoveri oli todellisuudessa näissä asioissa samalla viivalla kuin hän. Puheet saattoivat kyllä olla lennokkaita ja värikkäitä, mutta oikeat kokemukset olivat jotain ihan muuta.

### III

Sarin pyynnöstä hän yksin luokkabileisiin rohkeni kuitenkin lähteä. Ehkä tämäkin kerta olisi jäänyt väliin, elleivät toiset pojat olisi häntä riittävän kauan mukaan maanittelleet. Harri saapui paikalle vasta kello kymmenen tienoilla lauantai-iltana.

Viina virtasi ja tupakka kärysi, vaikka lähestulkoon kaikki läsnäolijat olivat vielä alaikäisiä. Ainahan nuoret olivat keksineet väylät kiellettyihin puuhiin, vaikka heitä kuinka olisi niiltä vahdittu. Bailut pidettiin naapurikunnassa Kerimaan lomakylässä.

Näköjään tytötkin osasivat olla aloitteellisia ja aktiivisia, Sari ainakin. Tuskin Harri oli ehtinyt kunnolla takin naulakkoon riisua, kun tyttö jo tarttui häntä kädestä kiinni ja saatteli sohvalle vierekkäin istumaan. Jo toisena hetkenä Sari oli kaivautunut hänen kainaloonsa ja tuikkasi tuosta vaan pusun poskelle. Harri oli aivan hämmentynyt; vain villeimmissä unelmissaan hän oli jotain vastaavaa aikaisemmin kokenut.

— Kiva kun Hartsa tulit.

— Joo...

— Otatko siiderin vai lonkeron? Mulla on kumpaakin mukana.

— Ka voishan sitä kai...

— Siis kumman?

— No vaikka siiderin.

Harria nolotti sekin, ettei hän ollut alkoholia käytännössä koskaan aikaisemmin juonut, maistellut vain pienen tilkan isän tai

enon lasista. Sari oli tainnut ottaa pohjia jo aika paljon, sillä tuskinpa hän muutoin olisi ihan niin estottomasti käyttäytynyt.

Meno oli niin vilkasta, ettei yhteen uuteen pariin kovin paljon kiinnitetty huomiota. Eräs poika heilutteli Harrille kannustavasti peukaloa. Jonkin ajan päästä hän olikin hivenen rentoutuneempi. Pussailu ei tuottanut hänelle ylitsepääsemättömiä vaikeuksia, ja vähän aikaa hän kai tunsii olevansa ihan tavallinen nuori, kuin kuka tahansa kuusi-toistakesäinen jäbä, joka teki tuttavuutta ensimmäiseen likkakaverinsa kanssa. Eihän se toisaalta niin mahdottoman tuntuista ollut.

— Ihanaa kun tulit, Sari kuiskasi korvaan jo ties kuinka monennen kerran.

— Ka eihän siitä nyt voinu kieltäytyä...

Sauna oli lämpenemässä, mutta niin suurta siviilirohkeutta nuorilla ei sentään ollut, että sekasaunaa olisi tohdittu kokeilla. Sovittiin, että pojat saunoisivat ensin. Harri aikoi mennä poikaporukan mukana löylihin, mutta Sari esti hänen aikeensa.

— Älä mene. Jää mun kanssa tänne tupaan.

— Okei.

Koska Harri oli niin tottumaton alkoholin käyttäjä, pari siideripulloa nousi hänelle päähän. Samalla rohkeus kasvoi aavistuksen verran, ja varovaiset kielisuudelmankin alkoivat häneltä jotenkuten luonnistua. Kun he olivat tovin verran idyllisessä hirsimökin tuvassa ihan kahdestaan romanttisesti napsahtelemaan takkatulen loisteessa, kätet alkoivat hakeutua luonnostaan intiimeille alueille. Kai se kuului asiaan tällaisessa tilanteessa.

— Mennäänkö käymään yläkerrassa? Sari kysyi.

— Mitäs myö sinne?

— No ihan muuten vaan...

— Okei.

Tyttö vei poikaa perässään melkein kuin tahdotonta puuank-  
kaa.

## IV

Kaiken piti olla oikein hyvällä mallilla. Sari oli antautuvaisen oloinen, ja yläkerrasta löytyi rauhallinen loukko kuin tilauksesta. Ovi vain laitettiin sisäpuolelta säppiin, eikä kukaan varmaan edes huomannut, minne kaksi ihmistä oli yhtäkkiä kadonnut.

— Tuu mun vierelle, Sari lausui ja hymyili raukeasti.

— Ei kai myö nyt tuohon kovalle lattialle...

— No onhan tossa seinää vasten jokin pehmoinen patja.

Se oli totta: pikkukammarin peräseinällä oli vihreä patja aivan kuin varta vasten laitettuna. Harrin kämmenet hikoilivat ja sydän takoi kuin viimeistä päivää, mutta silti hän teki työtä käskettyä ja asetti patjan lattialle.

Se alkoi tuntua etukäteen järjestetyltä. Oliko Sari käynyt jo tutkimassa paikkoja ennen Harrin saapumista vai oliko tämä yläkerran koppi jokin epävirallinen lemmiskelypaikka vasta rakastuneille? Niin tai näin, ei se sattumaa voinut olla.

— Ajattele, että meistäkin tuli nyt sitten pari. Eiks se oo aika jännä juttu, Sari jutteli, kun vaatetusta oli jo kevennetty.

Itse asiassa Harri ei tuntenut Saria kovin hyvin, vaikka he olivat olleet samalla luokalla jo yläasteella. Muutaman kerran he olivat vaihtaneet jokusen sanan R-kioskilla ja kirjastossa, mutta siihenpä se yhteydenpito kouluajan ulkopuolella oli jäänyt. Sari oli ollut Harrille vain yksi saavuttamaton neitokainen monien muiden joukossa.

— Miks sä et puhu mitään? Sanoinko mä kenties sulle jotain loukkaavaa? Sari kysyi, kun he kietoutuivat toisiaan vasten yhä tiiviimmin pehmoisella patjalla.

— Et... et ollenkaan...

— Ei kai sua jännitä?

— Ei...

— Relaa Hartsa. Ei mua tartte jännittää.

— Joo...

Sari puhui eteläsuomalaisten tavalla, koska hän oli asunut kuudenteen luokkaan asti Espoossa. Ehkä tämä seikka selitti osittain hänen suorasukaista käytöstään. Toisten poikien puheista Harri oli saanut sen mielikuvan, että yleensä täkäläisiä pimuja piti lämmitellä ja pehmitellä useamman kerran ennen kuin he sänkypuuhiin suostuivat.

Sari oli toista maata, sillä itsensä riisuttuaan hän alkoi samoin tein avata Harrilta farkkujen vyötä. Olihan se tavattoman kiehtovan tuntuista, kun heppi alkoi kovettua tyttösen pehmeässä kädessä ja hengitys kiihtyi kummallakin. Koskaan aikaisemmin kukaan toinen ihminen ei ollut koskettanut samalla tavalla hänen aisaansa. Sari tuntui tietävän, kuinka sitä piti liikutella.

— En mä yleensä tällainen oo. En mä kaikkien kanssa näin pitkälle mene.

— Joo... uskonhan mie...

Niin. Kai jokaisen pojan täytyi näin vakuutella tytölle tällaisessa tilanteessa. Tämän alkeellisen pelisäännön ymmärsi kokema-ton Harrikin: että neitokaisen täytyi saada kokea olevansa juuri se yksi ainoa oikea mielitetty pojan silmissä ja ettei häntä saanut puolella sannallakaan kohdella jonakin jakorasiana.

— Ota ihan rauhallisesti Hartsa.

— ... kyllä... kyllähän mie...

Sarin pulleat rinnat keinahtelivat Harrin silmien edessä kuin järven aallot. Hän oli havainnut Sarin uhkean rintavarustuksen jo aikaisemmin, mutta paljaina ne näyttivät vielä isommilta. Hän imaisi tunnustelevasti toista nänniä ja antoi käsiensä vaellella tytön paljaalla iholla. Toki Harri oli lukenut salaa pornolehtien juttuja ja tiesi, että nännien kovettuminen ja supistuminen olivat merkkeinä naisen kiihottumisesta. Kun hän pyöritteli melkein mansikan kokoista nuppua huultensa ja hampaitensa välissä, Sarilta pääsi voihkaus.

— Ihanaa Hartsa... tuntuu hyvältä...

Sitten hän rohkeni kokeilla hieman alapäätäkin. Liukasta siellä tuntui olevan. Ensin sinne sujahti yksi sormi ja kohta toinenkin. Tuuhea karvoitus kutitti sormenpäitä, ja sieraimiin kantautui suolaisen ja happaman sekainen kirpeä tuoksahdus kuin hyökyaalto. Kai sekin enteili jotain lupaavaa.

— Anna mennä vaan... Liikuta sormia edestakaisin...

Eihän Harri-poika osannut kuin totella nöyrästi. Mitä enemmän hän sormiaan sisään ja ulos työnteli, sitä kosteammaksi onkalo tuntui muuttuvan. Samalla kolo kasvoi ja ikään kuin vastasi liikkeisiin supistumalla ja avautumalla vuorotellen. Kalu oli muuttunut kivikovaksi ja aivan kuin vaati leikin viemistä loppuun asti.

— Ei sun tarte mua enempää enää viritellä. Eiköhän siellä ala olla jo ihan valmista, Sari kuiskasi ja näykkäsi hampailla Harria korvasta.

Kyllä Sari oli kaiken etukäteen miettinyt, koska tuossa tuokiossa hän kaivoi jostakin esille kondomipaketin. Merkki painui ikuisiksi ajoiksi Harrin mieleen: Sultan.

— Tää pitää sun ensin laittaa. Tiedäthän sä?

— Joo...

Toki Harri oli saanut koulussa seksivalistusta kuten kaikki muutkin ikätoverinsa. Totta kai hän tiesi teorian tasolla, kuinka sukupuolitaudeilta ja ei toivotulta raskaudelta suojauduttiin.

Itse asiassa hän tiesi enemmänkin, koska eräällä yhdeksännen luokan biologian tunnilla kouluterveydenhoitaja oli näyttänyt heille ihan kädestä pitäen, kuinka kondomi rullattiin paikalleen keinopeniksen päälle. Mutta se kaikki oli ollut vain demonstrointia; tosi tilanteessa homma ei sujunutkaan yhtä helposti kuin heinän tekeminen.

— Avaa se varovasti. Varo, ettet repäise sitä kynsillä puhki, Sari sanoi.

— Kyllä kyllä...

— Saat sä sen auki?

— Kyllähän mie...

Siinä vaiheessa se sitten alkoi, henkinen taantuminen. Pieni litteä muovinpalanen ei tuntunut aukeavan millään ilveellä, kun Harri-parka hämärässä huoneessa sitä suuntaan ja toiseen väänteli ja näpeli. Hätäpäissään hän oli viemässä sitä jo suuhunsa.

— Älä nyt hampailla. Sit se ainakin puhkeaa. Relaa hyvä mies. Ei tässä oo mitään aihetta panikoitumiseen. Ei meillä oo kiire minnekään...

Varmaan Sari tarkoitti hänelle vain hyvää ja koetti oikeasti saada hänet rauhoittumaan, mutta kun lamaantuminen alkoi Harrin korvien välissä, se tuntui olevan aivan peruuttamatonta. Oma kokemattomuus hävetti koko ajan vain enemmän.

— Anna mä avaan sen.

— Joo...

Sari ei selvästikään ollut ensimmäistä kertaa pappia kyydissä, mutta oikeastaan tämä erilainen kokemustaso vain lisäsi Harrin hermostuneisuutta. Kokemattomana poikasenakin hän jotenkin kai käsitti luonnostaan, että miehen olisi kuulunut olla tällaisessa tilanteessa osaava ja aktiivinen osapuoli ja naisen siveydestään ja passiivisuudestaan lipsauttava antautuja. Kun roolit menivät sekaisin, hänen toimintakykynsä oli tipotiessään.

— Tässä se nyt ois. Laita se munan päälle, Sari kuiskasi ja koetti kai rohkaista häntä erityisen lempeällä suudelmalla.

Ei siitä mitään enää tullut. Niin terhakasti ja uljaasti kuin keppi oli hetkeä aikaisemmin seisonutkin, nyt se vain kutistui ja löystyi nopealla tahdilla. Vaikka Harri koetti ajatella toinen toistaan kiihottavampia mielikuvia, alapää oli vain pullataikinaa, eikä enää osoittanut heräämisen merkkejä. Aivan kuin se olisi noussut uhmakkaaseen kapinaan yläpään kanssa ja tehnyt täydellisen lakon muuttumalla pelkäksi kastemadoksi.

— Älä hätäile Hartsa. Mä voin koettaa vähän auttaa sua.

Tyttö veivasi kalua ensin käsillään ja sitten suullaankin, mutta ei se vain enää pystyyn noussut. Pojat olivat tulleet saunasta ja

Harrilla on ongelma. Hän on jo 37-vuotias, eikä hänellä ole oikeastaan koskaan ollut parisuhdetta. Harrissa ei pitäisi olla mitään erityisempää vikaa, sillä hän on kaikin puolin kiltti ja kunnollinen mies ja hänellä on vakituinen työpaikkakin. Silti hän ei ole löytänyt rinnalleen elämänkumppania lukuisista yrityksistä huolimatta. Yksinäisyys ahdistaa, eikä tilannetta ainakaan paranna vieressä pyörivä psykologiystävä, jolla on oma päähänpintymänsä Harrin seksuaalisesta suuntautumisesta. Eräänä keväänä Harrin elämä kuitenkin yllättäen muuttuu. Sateenkaaren varjossa on romaani suomalaisesta incel-miehestä ja hänen sisäisestä kipuilustaan.

**BoD**



9

789528 053569